

Arrest

nr. 39 921 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 december 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, komt op 29 mei 2009 België binnen.

Op 29 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende. Verzoeker wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 28 augustus 2009 volgende documenten voor te leggen: bijlage 19bis en arbeidsovereenkomst of een DIMONA-verklaring.

Op 29 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Lebbeke de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aan verzoeker wordt een bijkomende termijn gegeven tot 28 september 2009 om alsnog de vereiste documenten in te dienen.

Verzoeker legt loonfiches van juli en augustus 2009 voor, een werkgeversattest (bijlage 19bis) van de SPRL L.R. en een arbeidscontract opgesteld op 15 juni 2009.

Op 29 september 2009 wordt aan verzoeker een E-kaart (verklaring van inschrijving van een EU-burger) afgeleverd.

Uit een document van het OCMW van Lebbeke blijkt dat verzoeker sedert 4 november 2009 een leefloon ontvangt van het OCMW.

Op 25 november 2009 biedt verzoekers echtgenote zich met de kinderen aan voor inschrijving.

Uit een document van 27 november 2009 blijkt dat op die datum een opzoeking werd gevoerd in de "Dimona database" en dat verzoeker daarin niet terug te vinden is.

Op 10 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B. Z., M.

geboren te N, op 10.11.1967

van Spaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het verblijfsrecht. Immers, betrokkene vroeg de verklaring van inschrijving als EU-burger aan als werknemer. Ter staving van zijn aanvraag legde hij een contract en werkgeversattest van SPRL R. voor, alsook een aantal loonfiches. Uit de documenten blijkt dat de tewerkstelling begon op 7.07.2009 en van onbepaalde duur was.

Heden blijkt echter dat betrokkene nooit officieel in dienst is geweest van de firma. Betrokkene staat immers niet vermeld in de Dimona databank, de vermeende werkgever betaalde dan ook nooit RSZ voor betrokkene. De voorgelegde contracten, werkgeversverklaring en loonfiches stemmen dus niet met de werkelijkheid overeen. De desbetreffende firma blijkt intussen failliet te zijn verklaard nl. op 19.10.2009 door de handelsrechtbank van Nijvel. Bij nader inzien dienen ook onregelmatigheden te worden vastgesteld in het arbeidscontract en het werkgeversattest. Op het contract is de begindatum van de tewerkstelling veranderd en op het werkgeversattest zijn de uren van tewerkstelling gewijzigd. De gegevens op de documenten stemmen dan ook niet overeen, in het contract staat dat betrokkene 40 uur tewerkgesteld is per week en in de werkgeversverklaring gaat het over 20 uur. Het faxnummer dat op het contract staat vermeldt, bleek niet te bestaan.

Gezien heden uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de verklaring tot inschrijving heeft bekomen op frauduleuze wijze of toch minstens via misleiding van de Belgische autoriteiten om van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande EU'ers te kunnen genieten, kunnen we stellen dat overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15/12/1980 er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat hij geen ernstige middelen ontwikkelt. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het verblijfsrecht.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven." Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.⁴

Zoals vermeld werd verzoeker op 22.12.2009 de beslissing d.d. 10.12.2009 met het bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De beslissing d.d. 10.12.2009 stelt:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het verblijfsrecht. Immers, betrokkene vroeg de verklaring van inschrijving als EU-burger aan als werknemer. Ter staving van zijn aanvraag legde hij een contract en werkgeversattest van SPRL R. voor, alsook een aantal loonfiches. Uit de documenten blijkt dat de tewerkstelling begon op 7.07.2009 en van onbepaalde duur was.

Heden blijkt echter dat betrokkene nooit officieel in dienst is geweest van de firma. Betrokkene staat immers niet vermeld in de Dimona databank, de vermeende werkgever betaalde dan ook nooit RSZ voor betrokkene. De voorgelegde contracten, werkgeversverklaring en loonfiches stemmen dus niet met de werkelijkheid overeen. De desbetreffende firma blijkt intussen failliet te zijn verklaard nl. op 19.10.2009 door de handelsrechtbank van Nijvel. Bij nader inzien dienen ook onregelmatigheden te worden vastgesteld in het arbeidscontract en het werkgeversattest. Op het contract is de begindatum van de tewerkstelling veranderd en op het werkgeversattest zijn de uren van tewerkstelling gewijzigd. De gegevens op de documenten stemmen dan ook niet overeen, in het contract staat dat betrokkene 40 uur tewerkgesteld is per week en in de werkgeversverklaring gaat het over 20 uur. Het faxnummer dat op het contract staat vermeldt, bleek niet te bestaan.

Verzoeker was sinds 7.07.2009 tewerkgesteld als arbeider bij de SPRL R., met maatschappelijke zetel te (...). Tot staving hiervan legt verzoeker zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor (stuk 2) en zijn loonfiches van de maanden juli en augustus 2009 (stuk 3).

Nu blijkt echter dat zijn werkgever, de SPRL R. niet het nodige heeft gedaan om de tewerkstelling van verzoeker door te geven aan de Dimona databank. Bijgevolg staat verzoeker, ondanks zijn effectieve tewerkstelling, niet vermeld in deze databank.

Door de nalatigheid van zijn werkgever werd verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Enkel en alleen door toedoen van de SPRL R. dient verzoeker nu de gevolgen te dragen. Verzoeker kan niets verweten worden!

Op 19 oktober 2009 werd de SPRL R. failliet verklaard door de Rechtbank van Koophandel te Nijvel. Het Algemeen Christelijk Vakverbond Waas en Dender bevestigt dat verzoeker sinds 29 oktober 2009 werkloos is. Thans is een dossier werkloosheid in behandeling (stuk 4).

Eerstdaags zal verzoeker tewerkgesteld worden als arbeider bij de NV O., met maatschappelijke zetel te (...).

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn zeer ernstig voor hem.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing objectief correct is, doch het is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de niet-vermelding van verzoeker in de Dimona databank om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd. Verzoeker was immers effectief tewerkgesteld."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Nu verzoeker in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij repliceert dan ook enkel in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De motieven vermeld in de bestreden beslissing laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen het verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker voert aan dat hij was tewerkgesteld als arbeider en dat zijn werkgever niet het nodige heeft gedaan om de tewerkstelling door te geven aan de Dimona-databank. Verwerende partij merkt op dat de prestaties die zouden moeten voortvloeien uit de arbeidsovereenkomst en de loonfiches van verzoeker niet door hem kunnen worden aangetoond. Uit de verscheidene elementen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de verklaring tot inschrijving heeft verkregen op frauduleuze wijze.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht: verzoeker is nooit officieel in dienst geweest van de firma die hij als werkgever opgegeven had, verzoeker staat immers niet vermeld in de Dimona-databank; de voorgelegde contracten, werkgeversverklaring en loonfiches stemmen dus niet met de werkelijkheid overeen, ook zijn er onregelmatigheden vast te stellen in het arbeidscontract en de werkgeversverklaring. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij sedert 7 juli 2009 tewerkgesteld was bij de SPRL R. en ter staving hiervan legt hij zijn arbeidsovereenkomst voor en loonfiches van de maanden juli en augustus 2009. Verzoeker voert aan dat door nalatigheid van deze werkgever zijn tewerkstelling niet werd doorgegeven aan de Dimona-databank en dat hemzelf niets verweten kan worden. Sinds het faillissement van deze firma op 19 oktober 2009 is verzoeker werkloos.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat zijn werkgever nagelaten heeft om de tewerkstelling van verzoeker door te geven zodat hij niet is opgenomen in de Dimona-databank, doet geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing *"Heden blijkt echter dat betrokkene nooit officieel in dienst is geweest van de firma. Betrokkene staat immers niet vermeld in de Dimona databank, de vermeende werkgever betaalde dan ook nooit RSZ voor betrokkene. De voorgelegde contracten, werkgeversverklaring en loonfiches stemmen dus niet met de werkelijkheid overeen."* Een loutere ongestaafde ontkenning van dit motief toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een niet correcte feitenvinding.

Verzoeker uit ten slotte geen kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat ook onregelmatigheden worden vastgesteld in het arbeidscontract en het werkgeversattest.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg in alle redelijkheid en op basis van de stukken van het dossier besloten dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het verblijfsrecht. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en dat de beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert zoals hierboven reeds werd aangegeven, nog andere motieven bevat dan dat verzoeker niet is opgenomen in de Dimona-databank. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels enkele maanden in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaantvaardbare wijze worden geschonden.

Inmiddels verblijft het gezin van verzoeker ook in ons land:

mevrouw N. K. (geboren te (...)) op (...)

- *A.B. (geboren in Marokko op 9.10.2004)*
- *A.B.K.(geboren te C. (Spanje) op 15.05.2006)*
- *S.B.K.(geboren te C.(Spanje)op 27.07.2008).*

Zijn echtgenote is op 24.11.2009 samen met de kinderen naar België gekomen. Zij zijn allen in het bezit van een aankomstverklaring (stuk 5).”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet verder ingaat op de door hem aangevoerde schending van artikel 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Bij gebreke van weergave in de toelichting bij het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van artikel 12 van het EVRM als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt verwerende partij op dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in verzoekers uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM en verzoekers middel kan niet worden aangenomen. Daarnaast laat verwerende partij gelden dat artikel 8.2 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ondermeer ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken. Het illegaal verblijf van verzoeker is onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk. Bovendien wijst alles erop dat verzoeker fraude heeft gepleegd bij het verkrijgen van zijn verblijfsrecht.

3.2.3. Verzoeker zet de schending van artikel 12 van het EVRM niet met concrete gegevens uiteen. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker geeft geen uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing het door hem aangevoerde artikel 12 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker een echtgenote en drie kinderen heeft die zich eind november 2009 hebben aangemeld in België zodat hieruit afgeleid kan worden dat er sprake is van een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is van mening dat de inmenging een onaanvaardbare aantasting uitmaakt van zijn privé-, gezins- en familieleven.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker sedert enkele maanden in België leeft en hier het centrum van zijn belangen zou hebben, een echtgenoot heeft die tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. De Raad merkt tevens op dat ook het verblijf van de echtgenote en de kinderen precair is omdat uit de stukken van het dossier en de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat zij zich slechts aangemeld hebben en nog niet in het bezit zouden zijn gesteld van een verblijfsdocument anders dan een aankomstverklaring.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn voorlopig in België verblijvende gezinsleden wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of

disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET